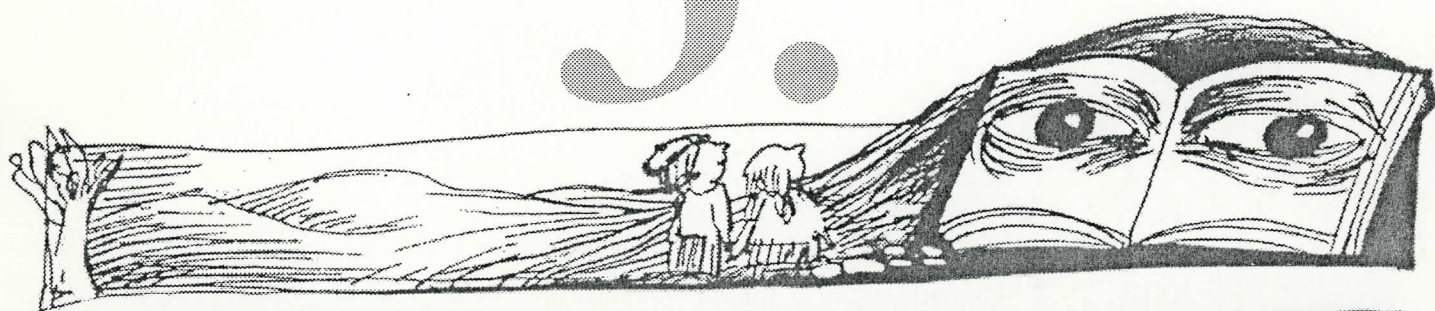

ZPRAVODAJ
FESTIVALU POEZIE

23. - 27. ČERVNA
ROKU 1998

3.

41. Wolkrův Prostějov

ANNA 27. ČERVENA
ROKU 1998

ZPRÁVODAJ
FESTIVALU POEZIE

3. ZPRÁVODAJ 41. FESTIVALU POEZIE WOLKRŮV PROSTĚJOV

Na vydání spolupracovali: PhDr. Jaroslava Suchomelová, Michal Huvar, Tomáš Láhner a Tomáš Iránek
Ilustrace: Jitka Slavičková Fotografie: Bob Pacholík Úprava Dana Pavlíková
Tisk: DUHA - kulturní klub u hradeb, Prostějov ©1998

MÍSTO ÚVODNÍKU PODRUHÉ

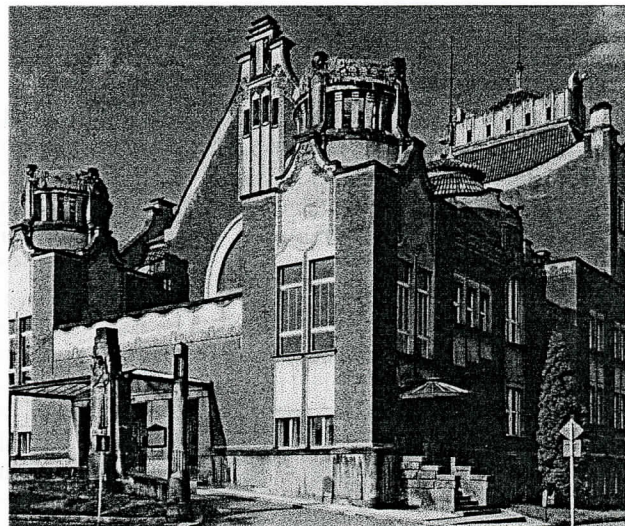
Kdyby někdo u nás sestavoval kalendář uměleckého přednesu, vyznačil by v něm patrně tři hlavní body: Poděbradské dny poezie v květnu, Wolkrův Prostějov v červnu a Moravský festival poezie ve Valašském Meziříčí v listopadu. Na těchto třech festivalech se setkávají čeští recitátoři (na prvním a posledním i se slovenskými), aby se navzájem slyšeli, aby si o předmětu svého zájmu pohovořili navzájem i s lektory a porotci, aby zatleskali těm nejlepším a načerpali inspiraci pro své další účinkování v této menšinové disciplině, jak se někdy uměleckému přednesu říká. Ne vždy však bylo možno uvádět všechny tři vzpomenuté festivaly v jedné řadě.

Kdo nechtěl nastudovat povinnou báseň ruského nebo sovětského autora, musel zapomenout na účast ve Valašském Meziříčí, i když tento prestižní festival nabízel pokaždé velmi inspirativní konfrontaci českého a slovenského recitačního stylu. Nicméně jisté omezení zde bylo a někteří recitátoři na "Valmez" dobrovolně rezignovali. Ještě nepřekročitelnější omezení však bylo v Poděbradech.

Když se Poděbradské dny poezie jmenovaly ještě Neumannovy Poděbrady, byly vyhrazeny jen pro mladé profesionály a trvalo ještě i pár let po roce 1989, než se otevřely, mimo jiné zásluhou Vladimíra Justla, i nejlepším recitátorům amatérským. Pak přišly ročníky, kdy právě amatéři, často vítězové Wolkrova Prostějova, přinesli letitému poděbradskému festivalu kýžené "okysličení" a zaútočily na jeho akademičnost.

Možná se ptáte, proč jsme se pustili do tohoto historického exkursu. Důvod je prostý: až se zítra budeme z Prostějova rozjíždět domů, můžeme si říci, že se příště sejdem právě třeba v Poděbradech nebo ve Valašském Meziříčí. O tom, zda se to podaří, bude rozhodovat jen a jen úroveň našeho recitačního výkonu, a nikoli to, zda jsme amatéři nebo profesionálové, či zda se nám chce nebo nechce recitovat sovětské básně. Je to docela samozřejmé, ale neškodí možná uvědomit si občas, že tomu tak nebylo vždy.

jsu

ZA ROK ZA OPONOU!

Ti účastníci letošního Wolkrova Prostějova, kteří zažili i jeho předchozí ročníky, možná litují toho, že se soutěž recitátorů sólistů nekoná jako dříve v intimním, magickém prostoru divadelního jeviště za oponou; které je navíc po loňské prázdninové generální rekonstrukci ještě hezčí, čistě a technicky kvalitně vybavené. Možná ale, že jim i těm, co jsou na našem festivalu poezie poprvé, docela vyhovoval a líbil se i Přednáškový sál ve spolkové části Národního domu. I on má svou atmosféru, je v něm na co se dívat, co obdivovat. Nejinak je tomu v přilehlých salóncích - v Modrém, Červeném a Zeleném a ve zkušebně pěveckého sboru Orlice, které sloužily při WP k občerstvení či k poradám a besedám lektorských sborů s recitátory. Je v nich patrné, že je někdo (ten Někdo byl Jan Kotěra, skvělý architekt počátku tohoto století) vymýšlel a do detailu vytvářel s citlivým ohledem na lidi, tj. na návštěvníky, ale i na městskou pokladnu, protože neplýtlval materiálem: vše má svou funkci, úměrné proporce i míru zdobnosti. V těchto prostorách se cítíme příjemně. Zvláště po jejich renovaci a úpravách provedených před dvěma lety. Doufali jsme, že se v Přednáškovém sále budou cítit dobře i účinkující z letošního Wolkrova Prostějova a že to bude adekvátní náhrada za divadelní prostor, kde totiž teď probíhá další významná etapa oprav - výměna topení a obnova vzduchotechniky.

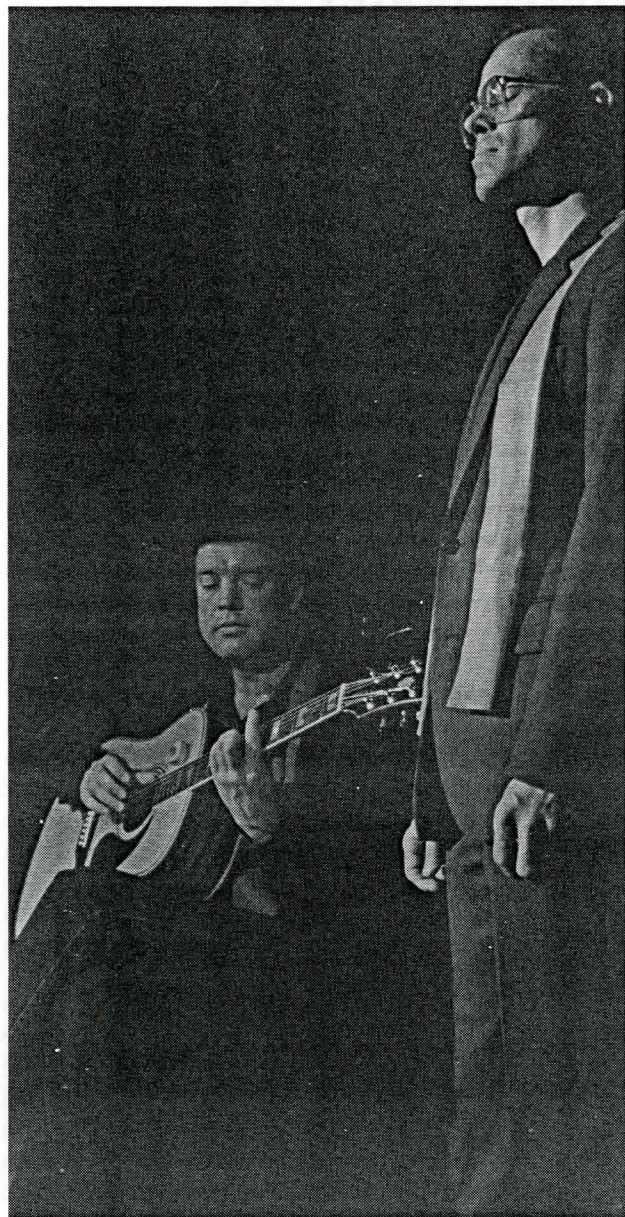
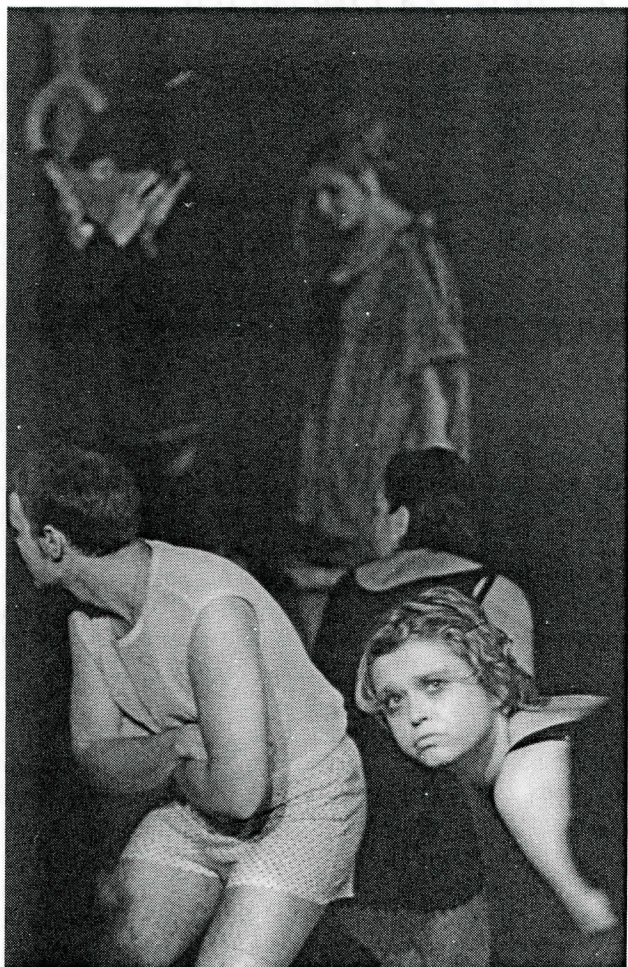
Říkal ale Dušan Utinek, že přednáškový sál sice není špatný, ale že na divadelním jevišti, kde je mnohem užší kontakt mezi přednášejícím a posluchači, je to rozhodně lepší. Takže - za rok za oponou!

*Jana Zikmundová
ředitelka divadla*

Souboř MY Plzeň Můžete to být i VY

Na představení souboru MY z Plzně jsem si připadal jako na futuristické verzi jednoho nejmenovaného televizního soutěžního pořadu. Zpočátku jsem moc nechápal, o co vlastně jde, ale v průběhu inscenace jsem nabyl dojmu, že představení se snaží sdělit jakousi absurditu moderní "soutěžní" kultury. Snažil jsem se chápat významy jednotlivých obrazů, které byly odděleny velmi zdařilou a, myslím si, vhodně zaranžovanou hudbou, která jakoby divákovi dávala čas na pochopení a oddech mezi vším tím soutěžením, a k mému vnitřnímu uspokojení se mi to i nakonec podařilo. Cítil jsem z okolního davu jisté spojení s účinkujícími a hlavně čekání na to, jak vše dopadne. Celá patetická koláž z textů pánů Robertse, von Ostijena a Podlahy patřila k těm zdařilejším představením, která většinu divácké obce oslovila, což je patrné i z divácké ankety. A jak to zapůsobilo na VÁS?

tir

SMUTÉNKA...

PaT Benešov SMUTÉNKA

Nebudu se o souboru příliš obsáhle vyjadřovat. Básně Jana Skácela jsou vždy trošičku zrádné, ale i tak se z nich dalo udělat víc. Účinkující se omezili na pouhé přeřikávání textu, chyběl jim výraz, rytmus, recitace. Hudba a zpěv solidní, jenom trošku příliš kopírovaný a vnucující se. Opět jsme se setkali s kamenem úrazu několika posledních festivalů, a to jsou vady řeči. Ať mi nikdo neříká, že se taková věc nedá do určité míry odstranit. Ale divák, který sleduje (alespoň na začátku se o to snaží) projev souboru si přece nenechá trhat uši !příšernými! sykvkami. No, zase jsem si nic neodnesl.

tol

Bylo to smutné. Když jsem si v programu přečetl, že letos uvidím zpracování Skácelovy Smuténky, těšil jsem se. Asi to byla chyba, protože jsem odcházel zklamán. Ne snad z přednesu, ale ze zpracování, které mi spíše připadalo rozhlasové než divadelní. Bylo mi opravdu smutno z toho, že Benešoviští nepředvedli nic víc, než recitace z hudebním doprovodem. Musím podotknout, že hudba byla velice zdařilá a ani mi nevadilo, že ze Skácela tím udělali "folkaře". Celé hudební aranžmá mi tak trochu připomínalo Mišíkovo zpracování Kainara. Smutnější už byl "sborový" zpěv, který mi místy připadal mírně falešný. Největší škoda však byla, že soubor si nedal námahu s převedením básně do divadelní podoby a nesdělil tak divákům nic víc, než co by se dozvěděli, kdyby si básně přečetli sami. Prostě mi tam chyběla jejich duše.

Ale letos asi celý WP byl a bude ve znamení špatné konstelace Saturnu a Jupitera, která ovlivňuje úroveň letošních souborů (potažmo také brání inovaci zastaralého systému výběru souborů do této celostátní přehlídky) a ve skrytu duše doufám, že příští rok se úroveň opět vrátí aspoň do nedávné minulosti, kdy divácké hodnocení neklesalo pod hodnotu 1,3. Věřím, že budete doufat se mnou.

tir

**(Škoda že) smutná Smuténka
a příliš klidné peřeje...**

Na Skácelovou Smuténku jsem se těšil, přesto jsem z ní byl nakonec trochu smutný. Přitom to, co jsme viděli, by mohlo být vlastně vítaným rozšířením žánrového jídelníčku festivalu: pro veškeré zdivadelňování jako bychom totiž zapomínali i na možnost "pouhé" recitace a "pouhého" pásma, na prioritní, a vlastně zásadně i dostačující pozornost slovu - i to totiž může být akcí, jednáním i obrazem...

...JESLIČKY

Škoda, že jsme ovšem viděli pokus, který nevyšel. Vnímat jen ono "slovo" totiž nakonec jaksi nešlo. Překážely tomu jak dlouho nevidané, akademicky naftalínové, matoucí a nefungující kostýmování a scénování, tak především neadekvátní, všeobecná "kultivovanost" přednesu i zpěvu, která se mýjela s hlubší podstatou, rozporností a koncentrovaností Skácelovy poezie. Očekávaný dobrý příklad se tak nakonec prostě nekonal.

Při vědomí veškeré odlišnosti představení hradeckých Jesliček doplatilo na podobně svůdnou kultivovanost a obecně harmonizující poetičnost - tentokrát "orientálně" stylizovaného výrazu. Nic neuráželo, nevadilo a "ladilo", jen se ztrácelo vlastní poslání a sdělení. Pro samou pěknost se tak nedostavil prožitek, a tím ani zážitek. Opět škoda...

Jan Roubal

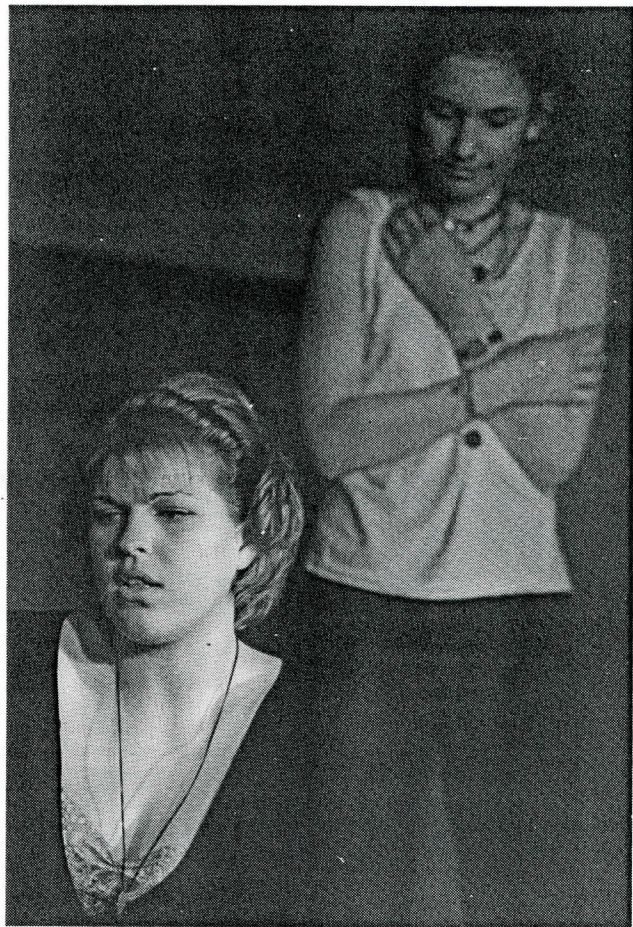

TY-JÁ-TR Nedospáno Praha SOLELAD MONTOYOVÁ

Host Wolkerova Prostějova? Ano, ale jaký! Očekával jsem zase trochu jinou úroveň, trochu profesionality, na kterou jsme byli od hostů zvyklí. Popravdě řečeno, když jsem si začal po pěti minutách doplňovat text sám, věděl jsem, že je konec. Herci se snažili o cosi, na co v žádném případě neměli. Jejich pochopení postavy se zúžilo pouze na základní rysy. Dramatičnost, se kterou chtělo představení pracovat okamžitě vyvolávala posměch a na všech přítomných, včetně těch na jevišti, bylo vidět, že se trápí... Místy se mi také zdálo, že herci přestali dostatečně dokončovat své výstupy na jevišti, což ještě podpořilo znechucenost diváků, kteří se začali pomalu zvedat.

Možná už toho bylo dost, ale neodpustím si ještě malou obecnou poznámku. Soubory by si měly uvědomit, v jakém sledu budou hrát, zvláště pak, který den festivalu se objeví na jevišti. Čím později, tím je to náročnější, tím

je potřeba diváka více vtáhnout do hry. Osobně jsem byl velice unavený a jen jsem si uvědomoval, že mě dialogy herců vůbec, ale vůbec nezajímají. Vtáhnout diváka do hry je velice důležité a podařilo se to na letošním ročníku jen málokomu.

Ale ještě na chvíli zpátky k pražským. Nejen, že se od začátku nesnažili diváka zaujmout, ale dokonce hra nabírala silně sestupnou tendenci a upřené pohledy herců na odcházející "davy" byly jen smutným vyvrcholením. O tom, jestli se jednalo nebo nejednalo o inspirativní představení, snad ani nemusíme diskutovat. Ať se na mě TY-JÁ-TR Nedohráno Praha nezlobí, ale spíše bych řekl: "Tak takhle tedy **ne!**"

tol

GLOSA, GLOSIČKA...

Mám jeden prostinký návrh: příští rok bych zavedl poločas. Zkrátka každé představení přepůlil povinnou přestávkou. V ní by laskavý divák měl možnost odejít do baru a už v něm zůstat, kdyby se mu dosavadní vidění nezamlouvalo. Letos tak mohli činit jen ti šťastnější, kteří seděli u chodbiček, po stranách a jinde výhodně. Trpěteli se stali „majitelé“ sedadel v řadě první, povětšinou členové porot. V případě TY-JÁ-TRU Nedospáno se tak největší drama pro mne odehrávalo nikoli na jevišti, ale pod ním, kde Aleš Bergman urputně bojoval sám se sebou jak Francouzi u Slavkova...

mh

REGINA, Břeclav LEPŠÍ ROLE UŽ NEDOSTANEME

Tak nám zase přijela Regina

A je to znát. Všichni se začali konečně bavit jinak než pitím a na šipkách. Jak bylo slyšet v redakci, Regina je kolektivotvorná. A opravdu. Se závěrem jejich představení se ve foyer DUHY rozjela opravdová divadelní párty, na kterou jsme zvyklí z předešlých "wolkráků". Hrají se písničky, zpívá se, pije se, seznamuje se, vítá se, a mnoho dalších "se", které snad ani nebudu vyjmenovávat. Je až s podivem, jak jeden kolektiv může vytvořit jádro, které je vždy pohromadě a nabalí na sebe spoustu dalších přátel a kamarádů a spolu vytvoří dobrou partu, která se umí bavit. A tak jsme rádi, že k nám zase přijela Regina...

tol

Dobří Holub se vrací

Doba, kdy Miroslav Holub byl téměř nejrecitovanějším autorem, minula teprve nedávno. Jeho ironie, střízlivá jízlivost intelektuála, byla ještě nedávno tóninou, v níž bylo možné komponovat postoj k realitě a nezadat si. Až to svádělo k politickému čtení jeho textů.

Regina Břeclav vystoupila s texty z Holubovy sbírky *Interferon*, která byla na konci 80. let, kdy vyšla, čtenářským hitem. Představení bylo pěkné, v tradici souboru dobře zahrané, režie v něm použila prostředků, které působily adekvátně a zvládnutě. Jenže: Jenže v inscenaci zazněla píseň *Svět kabaret* s textem Ladislava Kantora, kterou bylo dáno jasně najevo, jak soubor rozumí Holubovým textům, a náhle vyvstaly otázky, zda skutečně básník a vědec český Miroslav Holub "píše" svůj básnický svět jako "svět kabaret". Jistěže ne.

Holubův svět je světem organického řádu přírody, její hmoty "živé" i "neživé". Svými často vzdělaneckými poetickými žerty, vědeckou skepsí a stručnou racionalistickou řečí nás básník stále upozorňuje na to, jak problematickým živočichem je člověk, jak je nepatrný a směšný ve své pýše, jak jeho "pokrok" je v podstatě škodlivým úsilím degradovat organismus na mechanismus. Holubova poezie, zdánlivě srozumitelná společenská lyrika, je mnohem méně průhledná, než se na první pohled jeví. Především tím, že klade mnoho otázek a pokud na ně vůbec dává odpovědi, jsou to často zveřejněné a donaha vysvětlečné omyly lidského rozumu. Básník a vědec Miroslav Holub ví mnoho o bídě a selhání vědy, o tom, jak věda s usilovnou vůlí život zkoumat současně jej ohrožuje, o tom, že člověka nejsilněji

zbaň - jeho rozum - je současně zbraní smrtelnou. Ví to i přesto, či právě proto, že poezie a vědecká skepse jsou rovnocenné složky jeho ducha.

Regina Břeclav ve své inscenaci zůstala básnickově tázaná po tom, kdo jsme a jsme-li vůbec k užtku, dlužná. Dluh vznikl ve fázi dramaturgicko-režijního výkladu textu a pochopitelně se tak s inscenací vleče. Obraz světa jako kabaretu či divadla, který na jevišti soubor stvořil, je menší a mělčí, než Holubův obraz živého organismu plného tajemství. Úroky rostou a tak se inscenace, která měla šanci námi otřást v hloubi naší civilizační pýchy, se nám pouze líbila. To není málo, ale není to dost.

Alena Zemančíková

Jak jsem viděl a slyšel...

Motto: *Zvláštnost estetického hodnocení uměleckých děl tkví podle Kanta v tom, že estetický soud se zakládá nikoli na pojmu, ale jen na zvláštním požitku, který nám poskytuje nazírání formy estetického předmětu. Estetický soud je subjektivní a jeho hodnocení nemůže být dokázáno.* (Z učebnice estetiky)

Soukromý koeficient přesvědčivosti

*

Řemeslo, práce užitečná, někdy i fragment a náběh ke sdělení čehosi ze sebe

**

Umělec, který vyjadřuje sebe v rámci dobových, řemeslných a módních intencí

Osobitost, nezaměnitelnost, univerzální kvality založené na nejlepší, co ve své době vzniklo

Hodnoty mimořádné, musí je akceptovat každý vnímavý jedinec. Nejde hrát lépe, vyjadřovat se intenzivněji. Meze umělectví jako sebevýrazu.

Fáze básnická, do sebevýrazu vstupuje možná božská jiskra, čistá poezie...

Další hlediska do úvahy

1. dramaturgický záměr
2. interpretační úroveň
3. technická kvalita
4. nálada publika

MADLO Havířov: KAŠPÁRKŮV SEN

Co zbylo z Kašpárka? V paměti z představení téměř nic, snad až na jednu výjimku, a to etudu E-dur Místra „Šopéna“. Černé kostýmy, bílé provázky... A pro mne nejasná dramaturgie, chabá úroveň interpretace, nevyužitá šance... *

ZUŠ Rožnov pod Radhoštěm: ZA MNÚ, OGAŘI

V nárocích, provedení i záměru jako kdyby se čas zastavil v polovině 70. let, kdy byl boom takto pojatých kousků. Viděný by obstál na školní besídce a možná i na Festivalu gymnázií v Otrokovicích. Jak je možné, že obstál i před porotou krajské přehlídky, toť záhada... **

RECITAČNÍ A DRAMATICKÝ KOLEKTIV ISS-COP Sezimovo Ústí: SKLÁDÁNÍ

„Přidám i hubičku...“ A dívka hubičku skutečně udělí. Větší překvapení jsem tu letos věru nezažil! Písničky a jejich interpretace byly tím nejsvětlejším okamžikem pásma, které neurazí, ale ani nepotěší. **

KAPKA Plzeň: JABLKO

Tak tady už se vědělo, jak jevištní poezii vykouzlit, co je to metafora, jaká zacházení snese, jaká ne. Vadilo dovysvětlování, malé nároky na kvalitu textové předlohy, přísnější míra na nápady s loutkou. **1/2

MY Plzeň: MŮŽETE TO BÝT I VY

Silné téma, nalezené jevištní prostředky, emotivní muzika. Přesto se mi vkrádá pocit, že je to teprve rozjezd, že tak poučení tvůrci, jakými Plzeňáci jsou, to nejlepší teprve mají před sebou, že je tu zaděláno na mnohem silnější a lepší inscenace, lepší ve směru hlubšího divadelního zážitku. Ovšem z dosud viděného nejlepší, nároky i výsledkem... ***

PaT Benešov: SMUTĚNKA

Ať se na mne nikdo nezlobí, ale folkové koncerty patří jinam. S tímto "repertoárem" doporučuji Portu nebo Zahradu. Je zajímavé sledovat, jak Skácel režisérům divadel poezie už roky vzdoruje. Není to výzva? * 1/2

JESLIČKY Hradec Králové: OCITÁM SE V PEŘEJÍCH PA

Hezoučké, čistoučké, leč trošinku bez života. Taková povinná krasobruslařská jízda, na které mohou aktérky vyrůst, naučit se řemeslo, naučit se existovat na jevišti. Jelikož to zvládají docela dobře, lze příště očekávat...

** 1/2

STOPA Liberec: AHOJ, BLÁZNE!

Píši jakousi předrecenzi, neboť kolektiv v čase uzávěrky ještě nevystoupil, takže dovoluji mi vzpomenout si na Šrámkův Písek... Spojení nonsensu z brilantní Hiršalovy antologie s bigbitem jsem uvítal, jen mi po celou dobu vrtalo hlavou, co je v podání tak sympatického kolektivu věrohodnější, zda jejich vůbec ne hloupá muzika (tu bych si na CD i koupil) s inteligentními texty, anebo trošku školometské předávání hravosti. Tomu jsem příliš něvěřil, ani tomu zarámování do jakéhosi třídního večírku. Přesto si ale myslím, že potenciál Stopy (a nejen v těch hezkých holkách) má na víc, než v nonsensové kolekci předvádí. Takto se jí představení (anebo koncert) zákonitě lomí na dvě nesrovnatelné poloviny. Je to jedno, či druhé? Obojí nejde, anebo nejde tak, jak jsem v Písku viděl... ** 1/2

mh

Resumé: Přimlouvám se za to, aby byl zavržen systém, že z každého kraje musí někdo postoupit, aby bylo rovnoměrné zastoupení. Ne! Ať je tady klidně příště pět souborů z Plzeňska, pět souborů z jihu Moravy, když na kraji budou lepší než jeden soubor například z jihu Čech, který přijíždí jen z důvodu, že je z jihu Čech...

mh

CO NEJJEDNODUŠŠÍMI PROSTŘEDKY ŘÍCI CO NEJVÍC

chce prostřednictvím divadla poezie říkat
**Renata Vordová, vedoucí plzeňského souboru
MY**

Necháš nás nahlédnout do kuchyně souboru? Jak se například rodila vaše poslední inscenace Můžete to být i vy?

Nejprve jsme znali téma, k němu jsme hledali texty a až jsme je našli, začali jsme. To téma bylo – zjednodušeně řečeno – manipulace jedince médii. Základem kostry se stala povídka Franka Robertse, do ní zapadla jedna rozčleněná báseň von Ostijena a k odlehčení byl původně Podlaha. Ten dnes vypadá jako nejdrastičtější část.

Kdy a kde zkoušíte? To nemůže být jednoduchá záležitost, když jde o dospělé lidi...

Tři jsme učitelé, takže zkoušíme u nás ve škole. pak hrajeme tak, že si pronajmeme sál, zaplatíme tisíc dvě stě korun, vyděláme o stovku víc... Zkoušíme jednou týdně dvě až tři hodiny, k tomu jednou za měsíc přidáváme celý víkend.

Kolik repríz se vám tak podaří v průměru dosáhnout?

U představení posledního jsme měli premiéru v únoru, v Prostějově jsme hráli osmou reprízu.

Jsi režisér demokratický, či „totalitní“?

Jsem totalitní vedoucí. Ne, v podstatě je u nás devět režisérů... Je to u nás týmová práce, ta nás baví, i když nakonec to čtyři nejzkušenější musí nějak uzavřít. Můžeme takto dělat, protože jsme naladěni na stejnou vlnu. Vnější okem je nám video, které už používáme pravidelně. Něco nazkoušíme, natočíme a pak... Tady mne potěšilo, že jsme poprvé pracovali s profesionálním muzikantem, že jsme se našli, potkali se. My pochopili jeho, on nás.

Pojďme k festivalu. Jak bys zhodnotila úroveň prvních dvou dnů?

Vloni jsem tu vykřikovala na porotu, že vypráví mladým, jak to dělal Vašínska apod. To se mi zdálo trochu mimo. Řeknu to takto: všechna představení z našeho krajského kola, kdyby tu byla, tak by musela zazářit. Porota se tu snažila být k souborům vstřícná, odpovědně jim mnohé vysvětlit, ale zástupci kolektivů se mi zdáli být až militantní, nechtěli vůbec naslouchat. To mě mrzelo. Jediný soubor, kterému jsem věřila, byla Kapka. Nejhorší mi přišlo Sezimovo Ústí, horší než lidová poezie z Rožnova pod Radhoštěm.

Jezdíš sem více než deset let. Chybí ti něco, co dříve tu bývalo?

Pořádný Zpravodaj, každý den ráno fotky z představení ve výlohách obchodů, výstřižky ze Zpravodaje. Taký mi chybí velký společenský klub, jako býval Závodní klub OP. Tam bylo snazší se kontaktovat s lidmi, potkávat se, vyměňovat si zkušenosti. V Duze se paradoxně mnozí mívají, ačkoli je komornější.

mh

ŠEST OTINŮ S UŤOU (má je ruka s lahví)

Na snímku se nachází šest poetických individuálních otrlců - OTINŮ po vstřebání 82 textů. Cílová prémie je vskutku zasloužená - pohledte do strhaných tváří **J. Masopustové, L. Kubové - Bavorové, L. Študlarové, P. Hajíčkové, V. Tlaskala a V. Dvořáka.**

Ale vážně - děkuji všem, kteří chodili na přehlídku sólistů, kteří naslouchali a aplaudovali a vytvořili tam báječně uvolněnou atmosféru. Kdybych tak přišerně neblekotal, asi by to nemělo chybu.

Uta

Vážený pane - tir -

S radostí jsme přijali ve Zpravodaji č.2 vaše přirovnání účinkujících v našem pořadu Skládání k dětem ze třetí třídy. Jsou ještě nevinné, milé a každý je má rád. A jistě některé z nich už hezky recituji. Jistě je vaše hodnocení ne méně zasvěcené než profesionální výtky poroty, které samozřejmě patří hlavně tomu, kdo to se studenty připravil. Beru je na sebe a jistě víte, že některé chyby jsem se při hodnocení pokusil vysvětlit.

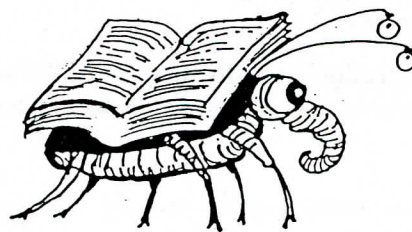
Mohu vás ujistit, že se nás váš pohled na Skládání ani nedotkl, a ani ho nebereme jako znevážení naší práce. Z toho "vlažného milování", podle pana Maršálka, se určitě poučíme.

Přes tuto malou bolístku jsme tady však rádi jednak proto, že poznáváme, co nám k "dokonalosti" ještě chybí, ale hlavně proto, že v Prostějově jsou zkrátka fajn lidi. Od organizátorů až po usměvavého pikolika v Avionu. A za to díky!

*M. Smetana
vedoucí RDK Sezimovo Ústí*

LAUREÁTKA II. KATEGORIE PAVLÍNA KALANDROVÁ

SLOVO MAJÍ POROTCI

V porovnání s ložským ročníkem hodnotila porota úroveň letošní I. kategorie jako celkově vyšší. Vedle nápadité a různorodé dramaturgie se kategorie nejmladších vyznačovala i několika osobitými přednášeckými výkony. Ostatně to, že si porota "vypůjčila" jedno čestné uznání od poroty III. kategorie, svědčilo o potřebě ocenit více recitátorů. Vyrovnaný výkon v obou kolech jsme však zaznamenali pouze u některých. Ostatní předvedli působivější přednes jen u jedno z textů. Závěrem můžeme konstatovat, že se rozhodně v této kategorii urodil příslib nových recitátorských osobností.

porota I. kategorie

Jacques Prévert, Daniil Charms, Christian Morgenstern, Tristan Tzara, Eugene Ionesco - to je něco jako hlavní proud či leitmotiv. Tedy absurdita, hra, provokace, smích i škleb. A já v tom čtu: "My, kteří jsme na prahu dospělosti, nechceme být jako vy, dávno dospělí. Je nám k smíchu vaše umudrovaná vážnost. Jděte do háje s vašimi žabomyšlemi šarvátkami o suchou kůrku. Váš svět je praštný a vy jste jeho komičtí pseudohrdinové."

Ale pak je tu taky Zelda Miškovská, Miljenko Jergovič, Franz Kafka. A já slyším: "Váš svět je děsný, nedá se v něm žít. Ale je to taky náš svět a my žít chceme."

A ještě je tu Richard Bach, Jiří Teper, Wislawa Szymborská, Jiří Orten. A já cítím: "Jsme plni emocí a touhy, jsme křehcí a zranitelní, ale nevzdáme to a jednou to dokážeme."

Ano, je v tom spousta nepřesností, občas naivita, závan exhibice. Ale taky gejzíry nápadů a hromada energie. A tak to má být. Svět se točí správným směrem. Jsem šťastný, že jsem mohl být chvíli s vámi a tiše doufám, že se někdy někde ještě potkáme. Třeba jen tak.

(Já vím, měl jsem napsat seriózní hodnocení II. kategorie. Tak mi to tentokrát odpusťte.)

Libor Vacek

Ve třetí kategorii se letos představilo pouze sedm přednášečů, přičemž se WP neúčastnily dosavadní "špičky" oboru. Přes veškeré sympatie k dramaturgickému i osobnostního hodnocení recitátorů musíme konstatovat, že tradičně nejvyspělejší kategorie tentokrát publiku WP nezapůsobila nejvyspělejšími výkony. V tomto směru zaostala především za kategorií druhou. Slyšeli jsme překvapivě dost textů, jejichž výběr lze v tomto směru označit nenáročným (Krylov: Šlechtic; Macourek: O Kryštůvkovi, který se schoval do mixéru atd.), nebo naopak texty vzrušující a vnitřně prožité, ale dostatečně nepředané posluchači. Za velmi sporné u interpretů, kteří se uměleckému přednesu věnují již řadu let považujeme výkony sice přehledné, ale nenaplněné vnitřním životem a pravdivostí.

Nejpřesvědčivějším výkonem byl bezesporu Klimešův přednes úryvku z Galuškovy Slovácko sa nesúdi, který dokázal povýšit autorův text a stal se hlubokou chlapeckou výpovědí o tíze i o obdivuhodné odpovědnosti lidského bytí. Ferlinghettiho úryvkem z prózy Ona Jan Klimeš šel do značné míry proti svému přednáščímu naturelu a bohužel se mu nepodařilo vystihnout autorův styl (získal čestné uznání).

(Další čestné uznání získává) Hana Březinová, recitátorka s velmi dobrými recitačními předpoklady a se schopností přesně analyzovat text. Volbou Krylova šla podle názoru poroty pod své interpretační schopnosti a domníváme se, že i z textů Wislawy Szymborské mohla volit náročněji.

Za porotu třetí kategorie Vítězslava Šrámková

Divadla poezie hrají i v pátek

Ano, hrají, leč Zpravodaj WP už bude mít po redakční uzávěrce a nebude tedy možné zachytit na jeho stránkách vystoupení oněch dvou souborů, které uvidíme v pátek odpoledne. Kolektiv **Stopa Liberec** se stručně představil už v prvním čísle Zpravodaje a kromě toho přinášíme zprávu o jeho úspěšné účasti na letošním Šrámkově Písku. Abychom "vyrovnali skóre", přinášíme několik základních informací také o souboru **Pes v akváriu Uherské Hradiště**.

Soubor má jedenáct členů, věkový průměr šestnáct let, a pracuje při Základní umělecké škole v Uherském Hradišti. Členové jsou vesměs žáky prvního ročníku školy. S inscenací O Apolonovi a Sille, kterou uvede na WP, zvítězil v regionálním kole v Brně. Podkladem scénáře byla povídka renesančního anglického autora Riche Barnabehe, která inspirovala W. Shakespeara k napsání komedie Večer tříkrálový. Inscenace vznikla vloni a má za sebou na tři desítky repríz. Vedoucí souboru Hana Nemravová konstatovala, že představení roste a dospívá s interprety a mnohé významy se s jejich "stárnutím" posunují, obohacují a zpřesňují. Příští inscenací Psa v akváriu bude Valčík z Netopýra, postkatastrofická vize na základě předlohy C. Biedermannové.

jsu

ÚVAHA DRAMATURGICKÁ NA ZÁVĚR FESTIVALU

Není nás málo, kdo si ještě živě vzpomínáme, jaká zásadní dramaturgická změna se udála na WP na počátku devadesátých let. Najednou jako bychom se nemohli nabažít možnosti volně se smát a vysmívat, dělat si legraci, vybírat si texty plné hravosti, nonsensů a poetických legráček. Sóloví recitátoři i členové souborů měli ještě v čerstvé paměti všechno to schvalování a vážení každého slova na vahách ideologie, objevovali se dosud nedostupní autoři a neznámé texty, zmizely jinotaje, šifry a náznaky. Toho posledního je možná trochu škoda. Situace před rokem 1989 vedla lidi k náročnému hledání textů, jejichž prostřednictvím by vyjádřili to, co povědět chtěli.

Dnešní dramaturgické hledání je jiné. Recitátoři jsou více odkázáni sami na sebe a možnosti jsou mnohdy tak rozsáhlé, že se v nich člověk až ztrácí. Jistotou zůstává klasika, především ta moderní, dále se recituje "Prévert (velice hojně), Apollinaire, Mikulášek, Skácel, Hrabě, ba i Neruda. A pak jsou tu tvořiví jedinci, jako byl letos třeba Ondřej Drbohlav z Hradce Králové, který si k textu Tristana Tzary vybudoval celou dramatickou stavbu, chtělo by se říci téměř kongeniálně zvolenému autorovi. Publikum, složené z recitátorů, to dovede náležitě ocenit. Je to radost, sledovat takový výkon, bavit se třeba s Vítem Karasem nad Ionescovou Rýmou nebo s Markétou Brüstlovou procházet Bradburyho Čarodějným jarem, je v tom cítit potěšení, které člověku přináší jeho schopnost objevovat a tvořit.

Ale co dál? Radovan Lipus měl po čertech pravdu, když včera večer při hodnocení divadel poezie konstatoval, že "z WP jako by docela vymizela vážnější témata". Končí léta, kdy jsme se jen radovali nad možností zas svobodně mluvit a dýchat a stačilo nám to, vždyť jsme na to čekali tak dlouho. Jak se stává společnost stále více normální, přibývá i "normálních" problémů včetně těch sociálních i obecně lidských. Adekvátně tomu se bude zřejmě v příštích letech "normalizovat" i dramaturgický výběr textů na WP. Nebude patrně ubývat textů, vyjadřujících generační výsměch a protest, ale objeví se asi i takové, které budou mít ctižádost reflektovat společenské problémy, jak se o to letos pokusili třeba členové souboru My z Plzně ve svém pořadu Můžete to být i vy. Jedenačtyřicátý ročník WP končí nejen jako ročník docela úspěšný, pokud šlo o sólovou recitaci, ale i jako ten, který nastolil řadu problémů a otázek. Myslím, že v příštích letech bude rozhodně stát zato na Wolkrův Prostějov přijít.

Jaroslava Suchomelová

Rozhovor s nejmladším porotcem

Aleši Procházko, co pro tebe znamenal WP před pěti lety a co je pro tebe dnes?

Vždycky to byl prestižní festival, ale pro člověka mé generace to byl tenkrát pozůstatek z dob, které jsem ještě neměl zmapovány. Neviděl jsem v něm setkání s poezií jako takovou. Dnes je to něco jiného. Co konkrétně, na to je těžko odpovědět. Je to pro mě opět setkání, ale nyní setkání s poezií dělanou pro vlastní potěšení.

Jsi debutantem v porotě WP. Jak se cítíš?

Naštěstí přístup ostatních zkušených porotců k nováčkům je nejen shovívavý, ale dokonce akceptují moje mnohdy zbláznilé formulace a někdy v nich i nacházejí smysl.

A co jiné festivaly - vím, že jsi jako porotce zasedl i jinde. Jaké tam to oproti tvému rodnému Prostějovu bylo?

Je pravda, že WP je gigant ve srovnání s tím, co jsem dosud poznal. WP je velmi formální a mnohde i sešňorovaný přesnými pravidly (což mě osobně velice vyhovuje). Tudíž soutěžící, který je oceněn, musí mít z takového úspěchu mnohonásobně větší radost, než-li jinde, kde se to tak "nebere".

Jistě jsi zhlédl některá představení divadel poezie na letošním ročníku. Jak je hodnotíš?

Tristní.

Díky za rozhovor a spolu s tebou doufáme, že příští ročník bude opět ve znamení toho opravdu nejlepšího z amatérských divadel poezie, co se u nás máme.

t&t

ANKETA DIVÁKŮ

NÁZEV SOUBORU A PŘEDSTAVENÍ	VYNIKAJÍCÍ (1 kulička = 3 body)	DOBŘE (1 kulička = 2 body)	PRŮMĚRNĚ (1 kulička = 1 bod)	OČEKÁVAL JSEM NĚCO JINÉHO (1 kulička = 0 bodů)	SOUČET BODŮ	PRŮMĚR	POŘADÍ
PES V AKVÁRIU Uherské Hradiště O APOLONIOVI A SILLE	94	13	2	0	310	2.84	1.
REGINA Břeclav LEPŠÍ ROLE UŽ NEDOSTANEME	80	24	0	3	288	2,69	2.
KAPKA Plzeň JABLKO	80	45	2	0	332	2,61	3.
STOPA Liberec AHOJ, BLÁZNE!	55	38	2	0	243	2.56	4.
Soubor MY Plzeň MŮŽETE TO BÝT I VY	49	48	5	8	248	2,25	5.
Soubor ZUŠ Rožnov pod Radhoštěm ZA MNÚ, OGAŘI	26	77	11	1	243	2,11	6.
JESLIČKY Hradec Králové OCITÁM SE V PEŘEJÍCH PA	26	58	24	9	218	1,86	7.
PaT Benešov SMUTÉNKA	10	23	50	38	126	1,04	8.
MADLO Havířov KAŠPÁRKŮV SEN	1	14	38	48	69	0,68	9.
ISŠ - COP Sezimovo Ústí SKLÁDÁNÍ	5	5	19	53	44	0,54	10.

Přednes poezie a prózy mě vzrušuje hlavně tehdy, když mi přednášející na vysoké úrovni nabídne hru s řečí. Sdělení přednášejících samozřejmě nepodceňuji. Zejména tehdy ne, když slyším verše nebo prózu, které neznám, nebo když umělec verše nebo prózu, které mi jsou známy, osobitě vyloží. Avšak abych poznal, co básník či spisovatel napsal, nemusím nezbytně mít prostředníka v přednášejícím. Práce přednášejícího s nástrojem zvaným hlas je však něco jiného. Při přednesu veršů a próz se přednášející soustřeďuje k práci s hlasem daleko více, než mohou herci například v divadle, kteří v inscenacích, silně zdůrazňujících hlasový projev, musí svoji pozornost více či méně rozmělnovat do všech svých výrazových prostředků. Ten, kdo recituje nebo čte, je však k řeči soustředěn vždy. A má-li k tomu předpoklady, odhalí nám i takové možnosti hlasového projevu, které jsou velkolepě krásné, ale kterých ve všední denní hovorové praxi nevyužíváme, a ani není žádoucí, abychom jich využívali. Tady vidím specifikum umělecké recitace a čtení poezie a próz, jejich nenahraditelnost, jejich kouzlo.

František Černý, divadelní vědec

Výsledky Wolkrova Prostějova 1998

I. KATEGORIE

LAUREÁTI:

Lenka KUBOVÁ
Petr RAKUŠAN

ČESTNÁ UZNÁNÍ:

Tereza DLASKOVÁ
za přednes básně Gerharda Rühma Úterý

David PEŠEK
*za přednes textu Oscara Wilda
Balada o žaláři v Readingu*

Marie ČERNÍKOVÁ
za vyrovnané přednesy obou textů

Hana CERHOVÁ
*za přednes prózy
Alexandry Berkové Milostná*

II. KATEGORIE

LAUREÁTI:

Ondřej DRBOHLAV
Pavλίna KALANDROVÁ
Vít KARAS
Tereza HOFOVÁ

ČESTNÁ UZNÁNÍ:

Blanka KOUTSKÁ
*za interpretaci básně
Jiřího Ortena Jednoho dne*

Milota BENEŠ
*za interpretaci textu
Charlese Bukowského Poznámka ke složení mas*

Pavel NEPUŠTIL
*za interpretaci prózy
Daniila Charmse Přednáška*

III. KATEGORIE

ČESTNÁ UZNÁNÍ

Jan KLIMEŠ
*za sugestivní přednes úryvku prózy
Zdeňka Galušky Slovácko sa nesúdi*

Hana BŘEZINOVÁ
*za přednes básně
Wislawy Szymborské Ženský portrét*

Titul laureáta nebyl ve třetí kategorii udělen.

DIVADLA POEZIE

ZVLÁŠTNÍ CENA POROTY:

STOPA Liberec
za inscenaci Ahoj, blázne!

ČESTNÉ LISTY:

KAPKA Plzeň
MY Plzeň
PES V AKVÁRIU Uherské Hradiště
REGINA Břeclav

VÍTĚZ DIVÁCKÉ ANKETY:

PES V AKVÁRIU Uherské Hradiště

Redakce sobě

Stejný kolektiv, kvalitní komunikace, vzájemná úcta a pomoc, dobrá souhra, rychlé ruce a myšlenky, bleskové plnění požadavků, skvělé fotografie, pěkné obrázky, dvě kopírky, několik lidí (redaktoři, fotograf, úprava, ...), čtyři počítače, tři tiskárny, spousta práce a šéfredaktorka paní PhDr. Jaroslava Suchomelová...

POETICKÝ JARMARK

XXXXI. FESTIVALU POEZIE WOLKRŮV PROSTĚJOV

Náměstí T. G. Masaryka

- 9.00 - 9.15 hodin **JUNIOR JAZZ** (vystoupení žáků soukromé školy MUSIC - AP Prostějov)
9.15 - 9.30 hodin **HERCI POD KOBERCEM** (nonsensová poezie Jiřího Weinbergera
v podání žáků 8. tř. ZŠ Husovo nám. Prostějov)
9.30 - 10.15 hodin **LOUTKOVÉ VARIETÉ** (Malé divadélko Praha)
10.15 - 11.00 hodin **KTERAK PANTALONE ZEMŘEL A PŘITOM NA ŽIVU ZŮSTAL**
(šermířská a divadelní společnost PERITUS Prostějov)
11.00 - 11.15 hodin **JUNIOR JAZZ** (MUSIC - AP Prostějov)
11.15 - 12.00 hodin **LOUTKOVÉ VARIETÉ** (Malé divadélko Praha)
12.00 - 12.30 hodin **JUNIOR JAZZ** (MUSIC - AP Prostějov)

Náměstí E. Husserla

- 10.00 - 11.00 hodin **UFORIN A DEŠPERANDA**
(loutkové divadlo
STAROST Prostějov)

V SOBOTU 27. 6. 1998

PRODEJ
JARMAREČNÍHO
ZBOŽÍ

